

[Mølgaard]

at dette dagsordensforslag. Vi kan ikke støtte dagsordensforslaget, men vi må erkende, at der er rigtige elementer i det i en sådan grad, at vi vil undlade at stemme vedrørende dette forslag.

Hr. Glistrups dagsordensforslag erkender vi ikke kan stå alene, skattelettelser uden spekulationsstop vil være at hælde benzin på jordprisstigningernes bål. Men i håb om, at der kan skaffes flertal for en sådan fremgangsmåde med etablering af et spekulationsstop her i tinget, og i erkendelse af, at det også vil være den nødvendige forudsætning for, at skattetrykkel virkelig kan lettes, så det batter noget, vil vi trods alt stemme for hr. Glistrups dagsordensforslag.

Om det af fru Inger Stilling Pedersen på en række partiers vegne fremsatte dagsordensforslag skal jeg endelig sige: vi er bestemt modstandere af tvangsindgreb i løn- og arbejdsforholdene på virksomhederne, vi ønsker til fulde at respektere arbejdsmarkedets selvbestemmelsesret. Derfor støtter vi også, at den eventuelle ØD-løsning fremkommer som et resultat af frivillighed; vi afviser tvangsindgreb, vi afviser lovindgreb. Vi er for så vidt neutrale over for ØD-løsningens form, hvis blot den tilvejebringes af frie parter i fuld frivillighed.

På det grundlag kan vi støtte dagsordensforslaget, om end det rummer et element, som vi ikke ønsker at blande os i, nemlig spørgsmålet om central fond eller decentraliseret fond. Men da det væsentlige for os i dagsordensforslaget er dets afvisning af, at nogen ØD-model gennemføres ved lovindgreb, vil vi under hensyntagen dertil støtte forslaget.

Wilhelm (VS):

Baggrunden for denne forespørgselsdebat er debatoplægget fra Industrirådet. Vi har i VS læst dette oplæg med særlig stor interesse, og det skyldes, at vi er det eneste parti, der ikke holder jævnlige møder med Industrirådet, hvor man for lukkede døre og i al fortrolig indforståethed kan udveksle synspunkter, som det kaldes. Alle andre partier tager imod disse invitationer; det gør VS ikke. Derfor har det selvfølgelig været af større interesse for os end for de løbende »indokformerede« at læse debatoplægget.

Jeg kan med det samme røbe, at læsningen bekræfter os i, at det ville være spild af tid både for os og for rådets travle folk at afholde sådanne møder. Det viser sig nemlig, at vi i det væsentlige er ganske enige i rådets problemstillinger og analyser, sådan som ordentlige socialister, der analyserer samfundet, som det er, nødvendigvis har større forståelse af – ikke for – kapitalens uomgængelige krav, end nogen kan opnå med illusionerne i behold.

Det er klart, at vi ikke kan skrive under på de lyriske skildringer i debatoplægget, men de er vel også mest tænkt som salgsfremmende emballage.

Det er også klart, at vi ikke ville tillægge analyserne og vurderingerne den almen- og eviggyldighed, som Industrirådet gør, når man konsekvent omtaler det kapitalistiske samfund som samfundet, de privatejede virksomheder som erhvervslivet, eller når man tager patent på den industrielle udvikling ved underforstået at forudsætte, at den kun har fundet sted i kraft af privatejendomsretten. Her ville vi helt anderledes have redegjort for forudsætninger og begrænsninger ved ræsonnementerne, men det er selvfølgelig nærliggende for Industrirådet at underforstå det hele, da det jo for nærværende er et privatkapitalistisk samfund, det befinder sig i, lige så vel som det ikke er en abstrakt industri, men en privatkapitalistisk industri, det taler for.

Når jeg siger, at vi i det væsentlige er enige i rådets problemstillinger og analyser, gælder det de ting, debatoplægget når frem til at der er brug for, som det hedder på side 89, underforstået: hvis det kapitalistiske system skal overleve; dog sådan, at rådet bruger udtrykket »landet«, hvor det i virkeligheden drejer sig om det kapitalistiske system. Jeg citerer:

»Hvad der er brug for, er, at landet . . . « – her var den – » . . . får udvidet sin overordnede samfundspolitik med et nyt indhold, nemlig det indhold, at vore lovgivere . . . « – bemærk: »vore lovgivere«! – » . . . og andre økonomisk ansvarlige – i alt, hvad de foretager sig – husker, at det er produktionens vækst, der skal klare landets problemer, og derpå indretter sig efter dette hensyn. Det gælder, hvad enten man beskæftiger sig med finanspolitik, kreditpolitik, indkomstpølitik,